

řici, že se křeček jako majetek ústavu těšil po několik hodin jistě uctě. Pak se však objevilo, že rozšiřuje divný zá- pach. Poněvadž měl přijít ženich, nalila Ema na křečka pět lahvičky fialkové voňavky, načež křeček skromně za- lezl do kouta bedny, kde počal protivně mlaskat a cpát si torby zrním, které mu tam hodil Honzátko.

Po obědě šel Honzátko do školy, otec do kanceláře a matka se šťastnými snoubenci něco nakoupit. Služka šla zas za milencem do Karlína. Když se opět rodina shromáždila, sledala, že křeček se dostal z bedny a že si vedle v pokoji našel místo k dalšímu pobytu.

Místem tím byla pohovka. Nad pohovkou totiž visel obraz krajiny. Bohaté lány obili vlnily se do nedozírna na obraze a křeček se tedy přistěhoval pod to boží požehná- ní. Kromě oficiálního vchodu do svého pelechu v pohov- ce udělal si ještě dva východy z nouze, jeden po straně a druhý přímo vedoucí na povrch pohovky. Také bylo zjištěno, že přenesl si z bedny všechno zrní do svého no- věho pelechu. Jakmile se někdo přiblížil k pohovce o něco blíže, ozvalo se z níta hrozné prskání. Pochopili, že křeček nehodlá tak lehce opustit své sídlo.

„To nám gymnázium poslalo péknuu potvoru na krk,“ řekla paní Honzátková.

Ema soudila, že křečka vypudí tím, když se jeho pe- lech zatopí. To bylo odmítnuto, poněvadž by se prý tím zkazila plyšová pohovka. Jako by šlo ještě něco zkazit na tom provrzaném ze všech stran předmětu, z jehož hloubi neustále bylo slyšet prskání. Honzátko, na kterého se za- tím sypaly výčitky, jako by on sám si udělal pelech v po- hovce, přinesl přírodopis živočišstva, zdali tam není nic o tom, jak se vypuzují křečkové z pohovky. Případ takový nebyl znám ani Brehmovi, jen Honzátko přečetl nahlas z přírodopisu, že křeček, je-li napaden, brání se udatně.

Ema s matkou ustoupily tedy do kuchyně, kde se radily s Annou o dalších opatřeních. Anna radila křečka vykou- řit. Ucpat mu východy z nouze papírem politým petrole- jem a zapálit. Tato šlehaná myšlenka byla zamítnuta a usne- seno vyčkat příchodu hlavy rodiny. Pan Honzátko ukázal se však být stejně bezhlavým. Chvilí se na to díval, jak kře- ček ostentativně vykukuje občas z pohovky a drže prská, pak dal pohlavek synovi, vynadal všem sprostě, oblekl se a kvapně odešel do jedné vinárny, kde po čtvrté čtvrtice započal s neznámým pánem rozhovor: „Tak vám mně syn, sekundán, nasadil do pohovky...“ „To já znám,“ řekl oslo- vený, „štěnice jsou neřád. Někdo je přinesl do školy...“ „To já nemyslím,“ přerušil ho pan Honzátko, „můj syn mně nasadil do pohovky křečka.“

„Netahajte nás za nos,“ řekl pán, který patrně byl vel- mi nervózní a léčil svou nervózu v tiché vinárně. „Co si už dnes lidé nevymyslejí,“ bručel odsekáváje, „vypadám tak hloupě?“

„Nikoliv, vašnosti,“ řekl ochotný vinárník, mysle, že jemu platí ta otázka.

Nervózní pán zaplatil a odešel.

„Podivný člověk,“ pomysli si pan Honzátko, „chci mu vyloužit upřímně, jak je to s tím křečkem, a zeptat se ho o radu, a chlapík se urazí.“ Pan Honzátko zahlobbal se do svých myšlenek, a když pil šestou čtvrtku, sledával úplně jasným, že křečkové zdržují se od případu k přípa- du v pohovkách pořádných rodin.

Kolem půl desáté hodiny večerní vykládal nějaké spo- lečnosti o celé události tak spleteným způsobem, že to vyznívalo v ten smysl, jako by toho křečka dostal do po- hovky na základě nařízení zemské školní rady.

Další průběh událostí byl zahalen trochu v temno. Pa- matoval se na to nejasně, že se vedl po vinohradských